

«Μία εξέγερση είναι η γλώσσα όσων δεν μπορούν να ακουστούν» είχε πει ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ Τζ. κατά τη διάρκεια συνέντευξης που είχε παραχωρήσει το 1966 στην εκπομπή 60 Minutes Interview. Μισό αιώνα μετά οι αμερικανικές πόλεις, η μία μετά την άλλη, δονούνται από τις βίαιες διαδηλώσεις και ταραχές. Ο δολοφονημένος από την εξουσία, Μάρτιν Λούθερ Κινγκ πλανάται. Ενώ, η εγχώρια καθεστηκυία τάξη, πολιτική εξουσία και κυρίαρχα ΜΜΕ, κυνικά κραδαίνουν το φάντασμά του, μόνο και μόνο για να αλλοιώσουν το λόγο και κυρίως την ουσία του αγώνα του, ώστε να βρουν το πιο ύπουλο και άνανδρο επιχείρημα για να καταδικάσουν τη «βία» και τους «κακοποιούς» (σημ. thugs, η κυρίαρχη λέξη των ημερών, που ακούστηκε και από το στόμα του προέδρου Μπαράκ Ομπάμα).

Η Βαλτιμόρη, είναι η τελευταία, προς το παρόν, πόλη που εξεγείρεται εξαιτίας της απρόκλητης αστυνομικής βίας, κυρίως κατά αφροαμερικανών αλλά και όλων των μειονοτήτων, φυλετικών ή κοινωνικών που διόλου τυχαία είναι και οι σύγχρονοι «άθλιοι» της μεγαλύτερης ιμπεριαλιστικής χώρας του πλανήτη.

Η εξέγερση προκλήθηκε από το θάνατο υπό κράτηση, του 25χρονου Φρέντι Γκρέι. Η περίπτωση του Φρέντι Γκρέι, είναι ΚΑΙ ΑΥΤΗ χαρακτηριστική: Συνελήφθη γιατί... «έτρεξε»!!! Και όμως. Ακόμη και οι αστυνομικοί που τον συνέλαβαν καταθέτουν ότι «δεν έκανε τίποτε κακό» εκείνο το πρωινό της 12ης Απριλίου, όταν η αστυνομία έφτασε στο σημείο που βρισκόταν. Σύμφωνα με την έκθεση της αστυνομίας, που επικαλείται η εφημερίδα Baltimore Sun, το μόνο περιστατικό που έλαβε χώρα ήταν: ο Γκρέι και ο φίλος του είχαν οπτική επαφή με έναν εκ των αστυνομικών στο σημείο και τότε έτρεξαν. Ακριβώς για αυτό οι αστυνομικοί τους καταδίωξαν. Γιατί ο Γκρέι έτρεξε; Γιατί γνώριζε ότι αυτόματα θα θεωρείτο «ύποπτος», για τον οποιοδήποτε λόγο και στο παρελθόν είχε συλληφθεί κάποιες φορές, με ελαφριές κατηγορίες περί κατοχής ναρκωτικών και άλλα «πλημμελήματα», όπως «χαζολογούσε ασκόπως», και «έχοντας στην κατοχή του τραπουλόχαρτα ή ζάρια»!

Ήταν «κακοποιός», ή «κακό παιδί» ή «ανυπόληπτος χαρακτήρας»; Οι συγγενείς και οι φίλοι του λένε πως όχι. Δεν ήταν.

Ωστόσο, ο αφροαμερικανός Φρέντι Γκρέι ήταν γέννημα-θρέμμα μίας γειτονιάς, όπως το Sandtown-Winchester, που εδώ και χρόνια μαστίζεται από τη φτώχεια, τον πόλεμο των ναρκωτικών και των συμμοριών σε συνδυασμό με την μηδενική πιθανότητα κάποιος νέος από τη συγκεκριμένη συνοικία να έχει

πρόσβαση ή ουσιαστικές ευκαιρίες για μόρφωση και εργασία.

Δεν είναι τυχαίο, ότι το Sandtown-Winchester, έγινε πρωτοσέλιδο στο τοπικό τύπο καθώς έρευνα κατέδειξε ότι ως γειτονιά έχει το μεγαλύτερο αριθμό εγκλείστων και ανθρώπων εντός του σωφρονιστικού συστήματος από οποιαδήποτε άλλη γειτονιά ή πόλη σε ολόκληρη την πολιτεία του Μέριλαντ. Σύμφωνα με έρευνα του τμήματος Υγείας της Βαλτιμόρης, προ τετραετίας, ακόμη και σε μία πόλη όπου η ανέχεια είναι ενδημικό φαινόμενο το Sandtown-Winchester ξεχωρίζει. Τα ποσοστά ανεργίας και φτώχειας, είναι υπερδιπλάσια του μέσου όρου της πόλης. Παρομοίως, ανά κάτοικο αναλογούν διπλάσια καταστήματα που πουλούν αλκοόλ και τσιγάρα, από ότι για ολόκληρη την Βαλτιμόρη. Το ¼ των εφήβων είχαν συλληφθεί, το διάστημα 2005-09. Σύμφωνα πάντα με τη έρευνα του τμήματος Υγείας, έχει το πιο υψηλό ποσοστό βίας και τα υψηλότερα ποσοστά εγκλημάτων που σχετίζονται με πυροβολισμούς, είτε τραυματισμούς είτε φόνους. Το ¼ των κτιρίων είναι άδεια και εγκαταλελειμμένα και είναι τριπλάσιες οι παραβιάσεις του νόμου απαγόρευσης του μολύβδου στα κτίρια. (Ο μολύβδος και οι χημικές του ενώσεις είναι τοξικές ουσίες οι οποίες εισέρχονται στον ανθρώπινο οργανισμό και τον καθιστούν επικίνδυνο ιδιαιτέρως για τα μικρά παιδιά καθώς προσβάλλει μακροχρόνια τον εγκέφαλό τους. Μία άγνωστη, για το ευρύτερο κοινό, προέλευση αυτού του κινδύνου αποτελούν τα χρώματα (μπογιές) που χρησιμοποιούνται στο βάψιμο των σπιτιών και τα οποία περιέχουν μόλυβδο. Στις ΗΠΑ, η νομοθεσία που απαγορεύει τη χρήση στοιχείων που περιέχουν μόλυβδο στα κτίρια είναι πολυετής και πολύ αυστηρή). Μάλιστα, ο Φρέντι Γκρέι και οι αδελφές του, σαν παιδιά είχαν δηλητηριαστεί από το μόλυβδο του κτιρίου που διέμεναν.

Το μόνο «ενθαρρυντικό» στοιχείο στην έρευνα του τμήματος Υγείας για τους κατοίκους του Sandtown-Winchester, είναι ότι έχουν το μικρότερο αριθμό ταχυφαγείων (fast foods). Προφανώς γιατί είναι πολύ φτωχοί. Ακόμη και αυτό όμως δεν τους σώζει από την πολύ κακή διατροφή που υπονομεύει τη ζωή και την υγεία τους.

Τέσσερις διαφορετικές έρευνες έχουν ανακοινωθεί ώστε να διερευνηθούν οι συνθήκες θανάτου του Φρέντι Γκρέι, που μέχρι στιγμής χαρακτηρίζεται από τις αρχές «ανεξιχνίαστος». Κανείς δεν αναμένει τα πορίσματα. Όλοι γνωρίζουν.

Έτσι, ένας «ανεξιχνίαστος» θάνατος, ο μυριοστός κάποιου άοπλου και αθώου αφροαμερικανού, πυροδότησε την οργή. Δεν ήταν δύσκολο. Υπήρχε προϊστορία, όπως η δολοφονία από τους αστυνομικούς του 18χρονου Μάικλ Μπράουν στο Φέργκιουσον, το περασμένο καλοκαίρι. Την αθώωση του αστυνομικού Ντάνιελ Παντελέο, τον περασμένο Δεκέμβρη, για το θάνατο του Έρικ Γκάρνερ, στη Νέα Υόρκη. Την εν ψυχρώ δολοφονία του 50χρονου αφροαμερικανού Γουόλτερ Σκοτ, στις αρχές του μήνα, στη Νότια Καρολίνα. Και δεκάδων άλλων, από τη Αλάσκα μέχρι το Σαν Ντιέγκο.

Με την ανακοίνωση του θανάτου του Φρέντι Γκρέι, ξέσπασαν οι πρώτες διαδηλώσεις το περασμένο Σάββατο. Όμως η πόλη κυριολεκτικά πυρπολήθηκε τη Δευτέρα μετά την κηδεία του. Μαθητές λυκείων που σχολούσαν επετέθησαν κατά των αστυνομικών δυνάμεων πετώντας πέτρες, τούβλα, μπουκάλια, οι οποίοι επίσης απαντούσαν με τον ίδιο τρόπο μέχρι τη στιγμή που τα μαθητούδια έκαναν ντου και οι αστυνομικοί υποχωρούσαν ατάκτως ... Σουπερμάρκετ λεηλατήθηκαν και στη συνέχεια πυρπολήθηκαν, μαζί με ιδιωτικά αυτοκίνητα και περιπολικά. Κάηκαν 19 κτίρια. Οι σοβαρότερες ταραχές επικεντρώθηκαν στον βορειο-δυτικό τομέα της πόλης, τις πιο φτωχές περιοχές.

Βίντεο-ντοκουμέντο: Η Εθνοφρουρά απαγάγει τον γνωστό ακτιβιστή Τζόζεφ Κέντ, 21 χρονών, ζωντανά μπροστά στην κάμερα του CNN. Μέχρι στιγμής, παρά τη μεγάλη κινητοποίηση, η τύχη του αγνοείται. Επισήμως η αστυνομία της Βαλτιμόρης, δηλώνει ότι «δεν γνωρίζει, καθώς οι συλλήψεις είναι τόσες πολλές που η διαδικασία είναι αργή»...

Οι αρχές της πόλης αποφάσισαν να καλέσουν ενισχύσεις και χιλιάδες αστυνομικοί της περιοχής καθώς και 2.000 πάνοπλα μέλη της Εθνοφρουράς του Μέριλαντ αναπτύχθηκαν στη Βαλτιμόρη. Η δήμαρχος της

πόλης Στέφανι Ρόλιγκ-Μπλέικς ανακοίνωσε επίσης την επιβολή απαγόρευσης κυκλοφορίας από τις 22.00 μέχρι τις 05.00 για μία εβδομάδα. Όποιος κυκλοφορεί αναίτια, συλλαμβάνεται. Από τις πρώτες ώρες της επιβολής των έκτακτων μέτρων οι αρχές ασφαλείας έδειξαν τα δόντια τους. Απωθούσαν διαδηλωτές με καπνογόνα, χημικά, και σπρέϊ πιπεριού. Από τη Δευτέρα, έχουν γίνει εκατοντάδες συλλήψεις. Η φωτιά της εξέγερσης έχει μεταλαμπαδευτεί και σε άλλες πόλεις. Το σκηνικό καταστολής ανάλογο. Στο Φέργκιουσον, το βράδυ της Τρίτης (τοπική ώρα) εκτός της αστυνομίας, οι διαδηλωτές βρέθηκαν αντιμέτωποι με «άγνωστο σκοπευτή που πυροβολούσε εναντίον του συγκεντρωμένου πλήθους». Στη Νέα Υόρκη, χθες βράδυ, έγιναν περισσότερες από 60 συλλήψεις.

Εκτός της «σιδερένιας φτέρνας» της πολιτικής εξουσίας, ο αμερικανικός λαός είναι αντιμέτωπος και με την εξουσία των κυρίαρχων αμερικανικών «έγκυρων» ΜΜΕ. Από την πρώτη στιγμή προβάλλουν μόνο τις ταραχές και τις λεηλασίες και τι λέει «η αστυνομία». Ασχέτως εάν υπήρχαν χιλιάδες στους δρόμους, που διαδήλωναν. Αυτοί δεν υπήρχαν. Ούτε καν οι κληρικοί όλων των εκκλησιών της Βαλτιμόρης, που απάντησαν στην απαγόρευση της κυκλοφορίας και την κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης δηλώνοντας: «Υπάρχει κατάσταση έκτακτης ανάγκης πολύ πριν τη σημερινή νύχτα, έκτακτη ανάγκη εξαιτίας της φτώχειας, της ανεργίας και της έλλειψης θέσεων εργασίας καθώς και της στέρησης των (πολιτικών) δικαιωμάτων συμμετοχής στην πολιτική διαδικασία» και πραγματοποιώντας πορεία στους δρόμους της Βαλτιμόρης.

Αμέσως μετά διακήρυξαν την υποστήριξή τους στην στρατιωτική κατάληψη της πόλης. Ο λόγος απλός. Ειδικά όσον αφορά τη Βαλτιμόρη, εκτός της προϊστορίας, υπάρχει και άφθονη καύσιμη ύλη. Μία καύσιμη ύλη αποκαλυπτική για το σερί των δολοφονιών εκ μέρους της στρατιωτικοποιημένης αστυνομίας απανταχού της αμερικανικής επικράτειας.

Εκτός της φτώχειας, της ανεργίας, και της τρομακτικής ανισότητας αποκλειστικά όμως για τους «σύγχρονους Αγιάννηδες» αφού η πολιτεία του Μέριλαντ στην οποία ανήκει και η

πρωτεύουσα Ουάσινγκτον, συγκαταλέγεται στις πιο «πλούσιες» πολιτείες. Το Μέριλαντ θεωρείται εν πολλοίς, πολιτεία των «λευκών» πλούσιων καθώς έχει τους περισσότερους εκατομμυριούχους ανά κάτοικο (7,7 σύμφωνα με την έρευνα του 2013 του Census Bureau) και είναι έδρα μεγάλων πολυεθνικών και εταιριών σύγχρονης τεχνολογίας, διαστημικής κλπ.

Την ίδια στιγμή η Βαλτιμόρη, σε απόσταση μόλις 40 μιλίων από την πρωτεύουσα Ουάσινγκτον, έχει μαύρο επικεφαλής της αστυνομίας, η πλειοψηφία των αστυνομικών είναι μαύροι. Έχει μαύρη δήμαρχο και η χώρα μαύρο πρόεδρο! Παρόλα αυτά οι αφροαμερικανοί φτωχοδιάβολοι ή μη ενταγμένοι στο σύστημα γίνονται το κρέας για τα κανόνια. Η εξέγερση στη Βαλτιμόρη περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη μέχρι στιγμής αποκαλύπτει το πραγματικό στοιχείο της σύγκρουσης, που δεν είναι φυλετικό αλλά ταξικό.

Οι αφροαμερικανοί και άλλες μειονότητες είναι οι πλέον ταξικά καταπιεσμένες και όπως αποδεικνύεται αναλώσιμες. Ειδικά για τους πρώτους λόγω χρώματος, εντοπίζονται άμεσα και εξολοθρεύονται. Μόνο στο Μέριλαντ σύμφωνα με έρευνες, 109 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί όταν ήρθαν «σε επαφή» με τις αστυνομικές δυνάμεις, το διάστημα 2010-14. Όσοι δεν εξολοθρεύονται, οδηγούνται εντός του σωφρονιστικού

συστήματος. *

Η αστυνομία εδώ και χρόνια στρατιωτικοποιείται για την αντιμετώπιση ενός «εσωτερικού εχθρού» προφανέστατα, αφού δεκάδες μελέτες έχουν καταδείξει ότι το βίαιο έγκλημα στις ΗΠΑ μειώθηκε περισσότερο από 40% την τελευταία 20ετία. Ο «εσωτερικός εχθρός» δεν είναι άλλος από τον αμερικανικό λαό που τα τελευταία χρόνια βρίσκεται σε αφύπνιση. Εξεγέρσεις για εργασιακά θέματα και πολιτειακούς αντεργατικούς νόμους όπως στο Γουίσκόνσιν, το 2011. Από το 2012, ο αγώνας για «τα 15 δολάρια την ώρα» ως χαμηλότερο ωρομίσθιο. Ένας αγώνας που ξεκίνησε από τους εργαζόμενους στα φαστ φουντ και εξαπλώνεται. Οι φοιτητές με κινητοποιήσεις που γνωρίζουν εξάρσεις και υφέσεις για το ύψος των διδάκτρων, το χαρακτήρα του Πανεπιστημίου και κυρίως τα φοιτητικά δάνεια που κυριολεκτικά βάζουν σε υποθήκη τη ζωή τους από τα 18 τους χρόνια. Το κίνημα Occupy. Τώρα η ωμή δολοφονική μανία της αστυνομίας που δεν σταματά ενώ πλησιάζει επικίνδυνα η πεντηκοστή επέτειος της εξέγερσης των αφροαμερικανών στο προάστιο Watts του Λος Άντζελες.

Και η αστυνομία παίρνει θέση μάχης καθώς όπως έλεγε ο πρόσφατα χαμένος μεγάλος Ουρουγουανός δημοσιογράφος-συγγραφέας, Εντουάρδο Γκαλεάνο, «Τα κράτη δεν ασχολούνται πλέον με την διοίκηση και αφοσιώνονται στην αστυνόμευση. Οι πρόεδροι

μετατρέπονται σε διαχειριστές ξένων εταιριών. Οι Υπουργοί Οικονομικών είναι καλοί διερμηνείς. Οι βιομήχανοι μετατρέπονται σε εισαγωγείς. Οι πολλοί εξαρτώνται ολοένα περισσότερο από τα περισσεύματα των λίγων. Οι εργαζόμενοι χάνουν τις δουλειές τους. Οι αγρότες χάνουν την γη τους. Τα παιδιά χάνουν την παιδική τους ηλικία. Οι νέοι χάνουν την επιθυμία να πιστεύουν. Οι ηλικιωμένοι χάνουν την σύνταξή τους. Ή ζωή είναι «λαχείο» ισχυρίζονται όσοι κερδίζουν».

Όμως τα λαχεία είναι λίγα και το αμερικανικό όνειρο έχει γίνει εφιάλτης. Έτσι, όλες αυτές οι μικρές εξεγέρσεις και οι ταραχές αποτελούν αντίδραση στον εφιάλτη, δηλαδή στην αγριότητα του ίδιου του αμερικανικού καπιταλιστικού συστήματος. Μία αγριότητα, που έχει κατακερματίσει, εξαθλιώσει, συνθλίψει στην κυριολεξία την αμερικανική κοινωνία, με την αποβιομηχάνιση, τη μείωση των εισοδημάτων, την αποψίλωση δικαιωμάτων και κοινωνικών υπηρεσιών, την καταλήστευση, τη συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια ολοένα και ολιγότερων. Ολοένα και περισσότερο πολιτική εξουσία και ΜΜΕ παρουσιάζουν τους οργισμένους-εξεγερμένους, σαν «κακοποιούς» κάπως σαν τους κομμουνάρους στο Παρίσι το 1871. Δηλαδή σαν άγρια θηρία, σαν ύαινες, που τους άξιζε να εκτελεστούν με συνοπτικές διαδικασίες στο όνομα της ιερότητας της ιδιωτικής περιουσίας, της ηθικότητας, της θρησκείας και της οικογένειας. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, όπως ο πρόεδρος Νικολά Σαρκοζί, έκανε λόγο για «αποβράσματα» κατά την εξέγερση των γαλλικών προαστίων και ο βρετανός πρωθυπουργός Ντέιβιντ Κάμερον, για «άγριους» κατά τις ταραχές στο Λονδίνο το καλοκαίρι του 2011.

(*) Πρόκειται για ένα τεράστιο θέμα. Επιγραμματικά μόνο. Σύμφωνα με έρευνες, ο μαύρος πληθυσμός των

ΗΠΑ, απολαμβάνει τα ίδια ή και λιγότερα δικαιώματα από όσα είχαν οι πρόγονοί τους όταν η δουλεία και οι φυλετικές διακρίσεις αποτελούσαν θεσμοθετημένη πολιτική. Η «πολιτική ορθότητα» δεν επιτρέπει τυπικά τις φυλετικές διακρίσεις, ωστόσο οι αφροαμερικανοί από μαύροι έχουν μετεξελιχθεί σε εγκληματίες. Η «επιλογή» των γίνεται με καθαρά ταξικά χαρακτηριστικά που τις περισσότερες φορές έχουν και χρώμα. Ενώ λοιπόν τα εγκλήματα που σχετίζονται με ναρκωτικά μοιράζονται σε ίσα ποσοστά ανάμεσα σε λευκούς και μαύρους, οι τελευταίοι έχουν από 20 έως 57% περισσότερες πιθανότητες να καταλήξουν στη φυλακή. Η αμερικανική δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή, αλλά πάσχει από α-αχρωματοψία. Οι καταδίκες των αφροαμερικανών για κατοχή μαριχουάνας είναι πολλαπλάσιες από τις καταδίκες των λευκών εμπόρων ναρκωτικών. Ως αποτέλεσμα, ένας στους 14 εγκλείστους είναι αφροαμερικανός ενώ μόνο ένας στους 106 λευκούς. Σε απόλυτα μεγέθη ο αριθμός των μαύρων που βρίσκονται σήμερα στη φυλακή και εντός του σωφρονιστικού συστήματος (βραχιολάκι ή σε καθεστώς επιτήρησης) ξεπερνά τον αριθμό των σκλάβων του 1850 ενώ ο αριθμός όσων έχουν χάσει το δικαίωμα ψήφου είναι μεγαλύτερος από αυτόν όσων δεν μπορούσαν να ψηφίσουν το 1870.

Εκτός όμως αυτού του γεγονότος, ο εγκλεισμός όλο και περισσότερων αμερικανών πολιτών στις φυλακές με ταξικά και φυλετικά κριτήρια είναι μια σταθερά αναπτυσσόμενη βιομηχανία με παρουσία στις αμερικανικές πολιτείες για περισσότερα από 30 χρόνια. Οι ιδιωτικές φυλακές είναι μια κερδοσκοπική επιχειρηματική δραστηριότητα που αφορά τόσο την κατασκευή και διαχείριση ιδιόκτητων σωφρονιστικών καταστημάτων από εταιρείες, όσο και στην ανάθεση της λειτουργίας δημόσιων φυλακών σε ιδιώτες εργολάβους για λογαριασμό των τοπικών, πολιτειακών και ομοσπονδιακών Αρχών. Το πακέτο τα έχει όλα: «ιδιωτικοποίηση του αμερικανικού σωφρονιστικού συστήματος» ώστε να «μην επιβαρύνεται το κράτος», στη συγκεκριμένη περίπτωση, είτε οι πολιτειακοί προϋπολογισμοί είτε ο ομοσπονδιακός αλλά και «καταναγκαστική εργασία». Χιλιάδες κρατούμενοι έναντι αμοιβής 1,25 δολ. την ώρα, στην καλύτερη των περιπτώσεων, δηλαδή μόλις 10 δολ. το 8ωρο. Μισθοί πείνας, χωρίς ασφαλιστικές εισφορές, εργασιακά ή πολιτικά δικαιώματα. Φυσικά αδιανόητο είναι το δικαίωμα της απεργίας ή άλλης μορφής διεκδίκησης.

πηγή: [ATEXNΩΣ](#)